

**Ik moet je iets
belangrijks vertellen**

Ik moet je iets belangrijks vertellen

Carli Biessels

Met illustraties van
Marije Tolman

Uitgeverij Tobi Vroegh

Ik moet je iets belangrijks vertellen

Carli Biessels

De auteur kreeg voor het schrijven van dit boek een werkbeurs van het Fonds voor de Letteren.

© Uitgeverij Tobi Vroegh, Amsterdam, 2016

www.tobivroegh.nl

ISBN 978 90 78 76154 9 | NUR 283

Tekst: © Carli Biessels

Illustraties omslag en binnenwerk: © Marije Tolman

Redactie: Monique van Osch

Eindredactie: Pieter Fossen, Renée Hendriksen, Monique van Osch

Vormgeving omslag en binnenwerk: Adriana Schuurman

Drukwerk:

Zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever mag niets uit deze uitgave op enigerlei wijze worden vermenigvuldigd en/of openbaar gemaakt.

Non-profit uitgeverij Tobi Vroegh geeft egodocumenten, romans, dichtbundels, kinderboeken, brochures, onderzoeken en een scheurkalender uit met een link naar de psychiatrie. Zij wil zo bijdragen aan de emancipatie en participatie van mensen met een psychiatrische aandoening.

Nes fietst regelrecht naar huis. Ze heeft zin om hard te zingen. Vanavond première van het nieuwe toneelstuk. Gauw eten, dan de laatste spullen voor de voorstelling inpakken: de vispet, de riem met de sleutelbos ... wat nog meer?

Vlug haar fiets in de schuur.

‘Tante Cora heeft gebeld,’ zegt haar moeder. ‘Of je zin hebt om dit weekend te komen.’

Tante Cora! Nes gaat meteen terugbellen. ‘Natuurlijk kom ik. Vrijdag direct na school.’

‘Dacht ik wel. We kijken naar je uit. En ik heb je iets te vertellen, Nes. Iets belangrijks.’

‘Hoezo? Iets belangrijks?’

‘Zul je wel horen. Tot vrijdag, liefje.’

Nes staat met de telefoon in haar hand.

Iets belangrijks. Ze speurt in haar hoofd naar mogelijkheden. Als er maar niets verandert daar in huis, dat is wel het laatste wat ze wil. Logeren bij tante Cora en oom Ron hoort bij de fijnste dingen van haar leven. Het is háár holletje, haar veilige plek. Ze kan daar

altijd voor even enig kind zijn. Geen broers die binnen komen stampen, geen grote zus die van alles roept en wil en vraagt.

Ik moet je iets belangrijks vertellen. Nes neemt die woorden mee de trap op, haar kamer in. Ach, het zal wel meevallen. Misschien gaan oom Ron en tante Cora op reis, of ze leggen een vijver aan in de tuin. Ze zal wel zien. Vrijdag is nog ver maar ze kan alvast wat kleren klaarleggen. Het groene rokje gaat zeker mee, het zwarte T-shirt ook. Ze houdt het even voor, ziet in de spiegel hoe lekker het kleurt bij haar donkere haar. En de nieuwe laarzen? Ook mee natuurlijk. Ze aait even over het zachte leer – die spannende kleur, tussen grijs en paars in.

“Super,” hoort ze tante Cora zeggen, en ze ziet het huis vóór zich – licht, gezellig. De kleine vogeltjes babbelen in de hoek van de kamer en toch is het daar stil.

‘Aan tafel,’ roept haar moeder.

O ja, opschieten. De toneelvoorstelling ...

De zaal zit stampvol. Nes kijkt tevreden rond. Allemaal mensen die zijn gekomen om het nieuwe toneelstuk te zien dat haar vader heeft uitgezocht. Nes heeft alles meegemaakt, van begin tot eind. Het instuderen van de tekst; het oefenen van de gebaren; het maken van de kostuums en de decors. Ze zit midden in de zaal, aan de ene kant haar moeder en haar twee broers, aan de

andere Ginie, vriendin vanaf de kleuterschool.

‘Ik ben zo benieuwd,’ fluistert Ginie. Er hoeft nog niet gefluisterd te worden maar Ginies stem klinkt nu eenmaal zo. Ook daarom is ze Nes’ beste vriendin, altijd vlakbij, op haar eigen bescheiden manier.

Nes is net zo benieuwd als Ginie. Ze tintelt van binnen al weet ze precies wat er gaat komen. Drie hele maanden hebben ze op het stuk geoefend en nu komt eindelijk dat spannende moment – nu het verhaal gaat overspringen van het toneel naar het publiek, nu het tot leven komt. Ook de decors. Kijk de gevangenispoort met de grijze kartonnen muren. Ze zijn ineens echt van steen, de bomen ervoor lijken te bewegen. De poort gaat nu open. Er komt een man door naar buiten – de gevangenisbewaarder. Van opzij rent iemand anders op hem af.

In het stuk is hij een buurman. Nes weet dat, maar ze voelt het ook. De slager die zijn winkel vlak bij haar school heeft, is verdwenen. Nu is hij de buurman. Hij en de gevangenisbewaarder schreeuwen tegen elkaar – er is iemand ontsnapt. Een zware jongen.

‘Ik zag een kleine grijze auto.’

‘Waar? Wáár dan? Welke kant uit?’

De zaal is stil, overal wijd open ogen. Goed zo, denkt Nes, dit is de beloning voor ons harde werken. Ze volgt de buurman met haar ogen. Wat beweegt hij mooi, losse stappen, handen die méé praten, precies zoals het is geoefend. Hij speelt een eigenwijze man, iemand die maar half luistert, die denkt dat hij alles al weet.